

Drumul calvarului

Coloana se misca incet, echipamentul greoi atrna saci de plumb pe spinarea soldatilor hamesiti si istoviti; iarna grea de sfarsit de februarie, uneori zapezi viscolite biciuiau fara mila si modelau promoroaca pe barbile naclaite de transpiratie si fum. Generalul Petala conducea garnizoana de jandarmi spre marginea frontului de est si ajunse cu greutate in Transnistria, teritoriu de rusi amestecati cu romani. Satele pustiite de puterea iernii si de razboi ofereau privelisti triste si mohorate. Cenusiul norilor de plumb se amestecau cu siluetele dealurilor viscolite si ciopartite de ravagiile iernii. Intr-un tarziu ajunsera pe inserate, sfarsiti de oboseala la o scoala parasita care fu transformata indata in cartier general.

Cativa localnici s-au oferit sa ajute la curatenie, ordine si alte munci; printre ei o femeie intre 2 varste incepu sa faca curat in birouri; avea obicei sa-si lungeasca timpul de lucru si prefera sa ramana ultima, chiar dupa ce plecau toti la dormitoare. Spunea ca nu deranjeaza si-au lasat-o in pace. Insistenta ei batea la ochi, mai ales ca, intr-o regiune rusofona te asteptai la orice, chiar din partea celor din jur. Vazand ca ramane mereu ultima, colonelul Petala s-a hotarat el insusi sa-i controleze casa, cand ea era la scoala, la curatenie.

Mare-i fu surpriza sa gaseasca ascunse pe sub mese si chiar in soba cu plita fel de fel de microfoane si receptoare, toate legate cu fire si antena la varful hornului. Femeia spiona si transmitea informatii la rusi, pe ascuns. Dupa o sedinta fulger femeia a fost condamnata la moarte pentru spionaj. Vestea executiei zbura repede si rusii au raspuns imediat prin Radio Moscova: pentru decizia pripita, **generalul Marcel Petala** fu si el condamnat la moarte, prin lipsa, daca va fi prins. *Ce-mi pasa*, zise el, zambind sub mustata cand afla verdictul emis de inaltul comisariat al Armatei Rosii, stationate dincolo de Nistru. N-avea motive de ingrijorare, caci aliatii germani aveau victorie dupa victorie, pe frontul de vest, cucerisera prin atacuri scurte, blitz-Krieg toata Europa chiar si nordul Africii.

Situatia pe frontul de est se schimba brusc: regale Mihai intoarse armele Germaniei, il judeca rapid pe maresalul Antonescu care fu executat. Rusii si aliatii sunt acum de partea noastra. Primira ordin de retragere si garnizoana fu mutata inapoi in Jurul Bucurestilor sa apere flancul dinspre Ploiesti unde aviata germana facea ravagii. Cine se gandise la asemenea schimbare? Sarmanul Marcel Petala privea trist cum tancurile rusesti defilau in mars de triumf pe bulevardele Bucurestilor, aclamate de multimea ce-i primea cu flori si fanfare.

Ce ma fac acum? Sunt osandit, nu-i scapare, unde sa ma duc? Indemnurile mamei si rugaciunile cu suspine ii veneau mereu in minte. Isi incarca revolverul cu gand sa se omoare; puse pistolul pe masa si incepu sa-si scrie ultimele dorinte, sa se stie de ce s-a sinucis. Dar deodata se opreste, iese grabit din casa si alerga pe jos, printre tancuri si multimea buimacita; ajunse pe la Floreasca iar apoi in Cotroceni aproape de Adunarea Carol Davila, unde stia ca locuia Teodor Popescu; *ma duc sus la sala, poate gasesc un raspuns. Esti pierdut*, ii rasuna mereu ca un ecou dusmanos...Ajunse degraba in curtea mica din spate. Incerca usa de la scari, care era deschisa si prinse curaj pe scarile in spirala, care nu se mai terminau. Remuscari si acuzatii il incolteau din toate partile. Intr-un tarziu ajunse in dreptul usii, la capatul scarilor. Batu la usa, incovoiat de disperare, aplecat de chinurile care-l copleseau, o fi acasa? Usa se deschise usor si aparu o figura blanda si impunatoare, era chiar Dom' Popescu, care-l pofti

inauntru...*va stiu de la mama, care-i credincioasa* si incepu pe-ndelete istoria cu garnizoana, executia sumara, apoi sentinta ruseasca, care-l urmarestea peste tot ca un demon fara mila. *Ce sa fac, ce sa fac? Sa fug din tara, sa ma predau?*...Intreba disperat, siroaie de lacrimi se prelungeau incet peste obrajii unsi de sudoare si transpiratie.... Dom' Popescu il asculta in tacere, fara cuvinte, emotionat dar sigur pe sine, apoi ii spuse: tinere, iti dau Cuvantul lui Dumnezeu, altceva n-am, iti va fi calauza si ajutor in nevoi, *Cautati mai intai Imparatia lui Dumnezeu si toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra...Bine, Dom' Popescu, doar atata?... fac atata drum in disperare, sunt sfarsit si-mi dai cu versete?...daca stiam?... Trinti usa si disparu nervos din fata batranului prelat, care privea neputincios in capul scarilor. Se napusti pe scari in jos, apasat de acelasi cosmar, cand auzi din nou acelasi verset rostit la fel de Teodor Popescu: *Cautati mai intai Imparatia lui Dumnezeu si toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra...*drumul pe scari nu se mai termina, versetul din Biblie il sufoca si-l uramarea apasandu-l spre iesire. Coboari furios, doborat de disperare, cand auzi din nou acelasi verset, a treia oara...ajunse in curtea adunarii si jos pe ciment se prabusi, garbovit ingenunche si sfarsit murmura o rugaciune: *Doamne, ce sa fac? Ai mila de mine...*o liniste si usurare ii cuprinse fiinta zbuciumata si ajunse acasa sfarsit dar increzator, caci ceva se intamplase, avea o pace pe care n-o mai intalnise...*

Se duse la comanda ruseasca zonal recent infiintata si povesti toata istoria; *n-am primit niciun ordin de sus, tovarase, de-abia azi am luat in primire, vom cerceta mai departe, pana atunci esti arestat la domiciliu...*se vede ca nu erau instruiti si organizati, erau luati la repezeala de prin fabrici si colhozuri si avansati in armata la conducere. Se intoarse acasa nedumerit, dar cercetat din nou de aceleasi ganduri de osandire. Asteptarea fara raspuns i se paru un cosmar, greu de dus, *ce-o sa-mi faca? Daca vin la noapte?* Ii rasunau inabusit cuvintele mamei: *impaca-te cu Dumnezeu, El da alinare si ingrijire, numai El.* Cuvintele ei il urmareau mereu, noaptea se visa in fata plutonului de executie.

Zilele treceau cu o apasare crescanda in asteptarea sentintei care putea veni in orice clipa. Si intr-adevar, intr-una din zile o grupa speciala de agenti militari sovietici il ridicara de-acasa si-l conduse arestat la Comisia de judecata. Tovarase general, avand in vedere ca te-ai predat din proprie initiativa, te anuntam o veste buna: inaltul Comandament ti-a schimbat condamnarea la moarte prin sentinta de 25 ani munca silnica, asa ca fii fericit, caci partidul are grija si rasplateste cum se cuvine, chiar si pe dusmanii de clasa. Indata fu mutat la inchisoarea Uranus, sectia detinuti politici; isi lua o Biblie cu el si citea tot timpul, isi facuse chiar o concordanta cu versete de la A la Z; aici avu har sa cunoasca crestini condamnati pentru credinta, a invatat Morse si se bucura de partasia cu fratii; a avut prieten pe Mantuitorul, care nu oboseste iertand. Avea dreptul sa primeasca cate o carte postala din cand in cand. La insistenta mamei credincioase, Dom' Popescu ii scria cand putea, aducandu-i mangaiere si incurajari din Cuvant.

A fost eliberat cu amnistie generala in 1964, dupa 19 ani de detentie. Saraca mama se ruga mereu sa nu moara pana nu-l vede credincios si Domnul i-a ascultat rugaciunea. Din nou in libertate, l-a urmat pe Domnul Isus, si-a trait o viata de dependenta fata de El, alaturi de fratii de credinta, care i-au fost sprijin real pana la sfarsitul vietii.